

Dejlig er den himmel blå

31

Mel.: C.E.F. Weyse omkring 1837 - Jacob G. Meidell omkring 1840 - Thomas Laub 1917

Dejlig er den himmel blå,
lyst det er at se derpå,
hvor de gyldne stjerner blinke,
hvor de smile, hvor de vinke
/: os fra jorden op til sig. :/

Det var midt i julenat,
hver en stjerne glimted mat,
men med ét der blev at skue
én så klar på himlens bue
/: som en lille stjernesol. :/

Når den stjerne lys og blid
sig lod se ved midnatstid,
var det sogn fra gamle dage,
at en konge uden mage
/: skulle fødes på vor jord. :/

Vise mænd fra Østerland
drog i verden ud på stand
for den konge at oplede,
for den konge at tilbede,
/: som var født i samme stund. :/

De ham fandt i Davids hjem,
de ham fandt i Betlehem
uden spir og kongetrone,
der kun sad en fattig kone,
/: vugged barnet i sit skød. :/

Stjernen ledte vise mænd
til vor Herre Kristus hen;
vi har og en ledestjerne,
og når vi den følger gerne,
/: kommer vi til Jesus Krist. :/

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans Guddoms-ord det klare,
som han os lod åbenbare
/: til at lyse for vor fod. :/

31